

ROUŠKA

ročník 28

číslo 1/25

Vydává Charita Bohumín, Štefánikova 957, Bohumín, mobil: 732 393 316

email: info@bohumin.charita.cz, www.bohumin.charita.cz

Facebook: Charita Bohumín, Instagram: Charita Bohumín ([charita.bohumin](https://www.instagram.com/charita.bohumin))

MY TŘI KRÁLOVÉ JDEME K VÁM

Protože je toto číslo Roušky také jistou reflexí nad Tříkrálovou sbírkou 2025, vraťme se i v tomto úvodníku k tomuto tématu. Učiním to zamyšlením nad několika slovy písně, se kterou se koledníci zastavují u dveří domů či bytů – ***My tři králové jdeme k vám ...***

Jdeme k vám. Dříve než se rozeběhnou cesty nového roku, koledníci touží protnout své stezky se známými i neznámými lidmi v tříkrálovém setkání. Zastihnout ty, kteří připraveni či překvapeni otevrou dveře svých domovů.

Jdeme k vám. S celou ochotou vyslovit novoroční přání, podělit se o radost, která nespočívá v hojnosti dárků či materiálních věcí, ale ve schopnosti srdce, hledat dobro pro druhé, podělit se s druhými. Ne všichni koledníci nosí s sebou vánoční hvězdu, ale myslím, že něco z jejího světla vnášejí přes práh těch, kteří otevřeli. Každý koledník (vedle své dobročinné mise) jistě touží předat něco z toho světla jako naděje do všech situací začínajícího roku. Je tu něco více než starosti všedních dní, než trápení či samota, něco více dokonce než spojenost a pohoda. Hřejivé teplo lásky, které nevyhasíná, které obepíná všechny naše obavy a strachy, úzkosti a nejistotu, když je necháme vstoupit. O tom jsou přece Vánoce. Bůh – Lásky uprostřed nás a s námi. Nevím, co zůstává za dveřmi, když se zavrou a koledníci jdou dál. Doufám, že aspoň kousek této naděje. Aspoň to chápu z reakcí těch, kteří rok co rok čekají (a bylo by jim líto, kdyby je koledníci minuli), kteří svěřují své starosti „královské“ návštěvě v tušení, že se může něco proměnit, kteří se obávají setřít nápis na dveřích byt i roky starý.

My jsme k vám přišli z daleka. Z daleka je cesta naše. Ono daleko není jen vzdálenost cesty koledníků. Ale často se při koledování setkávají dva rozdílné, vzdálené světy. Ale najednou jsou si v oněch otevřených dveřích alespoň na chvíli blíže. Při psaní nápisu na veřeje dveří jsem se jedné paní zeptal, zda věří, že přání požehnaného roku ji může opravdu požehnání přinést. Odpověděla: Já to mám trochu jinak. Nebyl čas na další slova. Poďěkovali jsme. Ale já jsem byl vděčný za její úsměv, se kterým to pronesla, a vůbec za to, že nám otevřela. Přišli jsme k vám z daleka, ale setkali jsme se. Projevili jsme spolu pochopení pro nouzi potřebných. Ceníl jsem si toho setkání více, než těch „běžných“. Lidé kolikrát se rozejdou, ale dojmy zůstávají.

Do Betléma mysl naše. Někdo řekl, že věc je krásná tehdy, když sama o sobě poukazuje k něčemu vyššímu. Když se vyjevuje nejen v úzkém úhlu pohledu, ale upoutává širší souvislostí, smyslem, který se krásou tím více vyjevuje. Svatí jsou krásní, ne pro svou dokonalost, ale protože poukazují svým životem na svatost Boha. Mudrci spatřili Dítě a v Něm Spasitele, nově narozeného Krále, Boha. Toto tajemství se jistě hluboce dotklo jejich nitra. To byla „hvězda“ která je od jeslí vedla jinou cestou do jejich domovů. Cestou, která již nebyla hledáním, ale radostí, novou jistotou. Koledníci TKS nesou něco z tohoto tajemství. Vstupují do všedních situací se snahou poukázat na to něco více. Vše, co člověk dělá nezištně a s dobrým úmyslem, se stává darem i obdarováním. Tak, že kolikrát není zřejmé, kdo byl více obdarován. Mysl upřená do Betléma tak činí přítomným onen největší Dar, činí ho světlem, ve kterém lze poznat, že vedle těch obyčejných, všedních, bolestných, osamocených a kolikrát zoufalých cest, jsou ještě cesty jiné, že i v těch nejobyčejnějších věcech je ukryto tajemství krásy a nezaslouženého daru.

My tři králové jdeme k vám – zazní zase až příští rok. Možná to bude vypadat úplně obyčejně. Papírové koruny, kasička, nápis křídou. Ale když se setkáme – kdo ví?

Aleš Ligocký

VŠEOBECNÝ ÚMYSL CHARITY

**Kéž prožívání Svatého roku
přinese světu i každému z nás
novou nadějí a pokoj.**

KONKRÉTNÍ ÚMYSLY

- Za zlepšení zdravotního stavu papeže Františka.
- Prosme za ženu, která se ocitla v těžké finanční a životní situaci, má děti a čelí hrozbě ztráty svého domova.
- Za psychickou odolnost žačky a pomoc pro její rodiče.
- Za dobrovolné pomocníky Charity, aby jim spolupráce na charitním díle přinášela radost a pomáhala jejich duchovnímu růstu.
- Za starší ženu, aby nerezignovala na záchranu svého manželství; aby našla sílu k odpuštění.

KDO JE VELKORYSÝ, ROZŠÍŘUJE SVÉ SRDCE

Na konci ulice se objevilo 15 černých hlučných postav, měli účesy „na pan-káče“, dredy, boty kanady, kožené bundy, u pásku řetězy, černě podmalované oči. Zaujalo je, že nás uviděli - tři bílé krále, v tu chvíli trochu vystrašené tři bílé králiky (báli jsme se o kasičku i o sebe). Křičeli na nás: „Tak pojdte blíže. Bojíte se? Kdo z nás je silnější? Co nám nesete?“ A tak jsme stáli naproti sobě bílí proti černým. Ta chvíle se nám zdála tak nešetrně dlouhá. Ale díky Bohu, když se na náš účet dost pobavili, obrátili se a odešli do blízké doliny. Ještě že tak.

Jeden z příběhů koledování. I toto se stává. Jsou lidé, na které si pamatujeme, protože setkání s nimi nebylo příjemné. Ale i příběh sám ukazuje

bílou a černou. Laskavost a nelaskavost. Dobré a špatné. Záleží jen na nás, co z toho si vybereme.

Letitá kolednice z řad zaměstnanců Charity Bohumín

Bydlím v Bohumíně něco málo přes dvacet pět let. Stejně tolik, co se znovu obnovila prastará tradice Tříkrálového koledování. Tenkrát by mě nenapadlo, že jednou budu pracovat v Charitě a sbírku budu roky spolupořádat. Nezapomenu na své první setkání s koledníky, kdy jsem vyšla na zahradu, a právě přicházela skupinka dětí v doprovodu bývalé paní ředitelky Kristy Stoszkové. Už jsem o připravované sbírce slyšela, takže mě to nepřekvapilo, ale moc potěšilo. A pro mě samotnou mělo toto setkání ještě jiný rozměr. Sounáležitost, radost v srdci ze setkání a možnosti pomoci. A takové příběhy převládají nad těmi „černými“.

Spolupořadatelka Tříkrálové sbírky

V bohumínské Mateřské škole Skřivánek věnujeme tradičně první dny nového roku svátku Tří králů. Poutavou a hravou formou seznamujeme děti s příběhem a zvyky vztahujícími se k této tradici. Velkým zážitkem je vždy předem domluvená návštěva koledníků Tříkrálové sbírky pořádané Charitou.

Na návštěvu Kašpara, Melichara a Baltazara se malé děti těší a vhadzování cinkajících mincí do připravené kasičky jim činí radost. Každé dítě si pak pyšně nese domů malý kalendář s cukrem a kadičkou. Sbírka má z našeho pohledu při výchově

předškolních dětí velký význam jak v udržování povědomí původního křesťanského svátku, tak ve výchově dětí k solidaritě a společenské soudržnosti. Skutečným důkazem je krásný příběh z letošního ročníku této charitativní akce. V roli tří králů koledovali pro bohumínskou Charitu rovněž žáci

druhé třídy kmenové ZŠ Masarykova, kteří v předloňském roce naši mateřskou školu navštěvovali. Zpráva, že se tento nápad zrodil v mysli jednoho z chlapců, který chtěl udělat dobrý skutek a nadchnul pro něj své kamarády, nás potěšila. Náhodné setkání těchto dětí s jejich bývalou učitelkou mateřské školy v ulicích města Bohumína a spontánní štědrost kolemjdoucích dobrovolných dárců, byla pro všechny krásným zážitkem.

Marcela Dendisová, MŠ Skřivánek Bohumín

Jedeme si tak na konci prosince 2024 autem a sedmiletý syn mi říká: „Mami já bych chtěl letos jít koledovat do Tříkrálové sbírky, jako jsme už byli“. Jsem překvapená. Říkám mu: „Tak jo, ale najdi si k sobě koledníky, protože já přeci nemůžu zpívat, a já Ti pak pomůžu s registrací.“ „Mami

najdu, však je to pro dobrou věc!!!“. Nejlepší kamarád se sestrou se přidali rychle a krásná skupinka byla na světě. Je 11.1.2025, tři malí koledníci jsou nachystáni, doprovod v podobě maminek taky a jde se. Přemýšlím nad lokalitou...v září tu skoro všichni byli pod vodou, snad nám někdo otevře, jen aby děti nebyly zklamáné.

Moje myšlenky jsou z ničeho nic pryč. Lidé nás vyhlízejí, dobíhají rychle z obchodu, aby koledníky stihli, kasička se plní, děti už začínají zpívat jednotně a panuje dobrá nálada. Lidé se fotí s koledníčky, nahrávají si je a mají úsměvy na tváři. Tak jo, plníme poslání, o kterém mluvil pan farář, především rozdávat radost! To se nám daří, především lidé, kteří jsou sami, mají hluboko do kapsy nebo je tíží cokoliv jiného jsou nejštědřejší, nejdojatější a nejšťastnější. My mamy jsme sice zmrzlé, ale hrdé a šťastné, že máme takové děti. Právě v tyto chvíle si uvědomuji, co jedna věta pronesená v autě dokázala za velké věci.

Andrea a Helena, maminky koledníků Markétky, Pěti a Filipka

ČTVRTSTOLETÍ S KORUNOU NA HLAVĚ

Už celých 25 let putují naší zemí na svátek Tří králů skupinky koledníků s pokladničkou na krku. Klepou a zvoní na dveře a branky a přinášejí požehnání a dary. Za tu dobu se tříkrálové koledování stalo nedílnou součástí našeho života a přineslo mnoho radosti i pomoci potřebným.

A v Dolní Lutyni obzvlášť! Už první ročník Tříkrálové sbírky v naší obci byl pečlivě připraven. Tehdejší ředitelka Charity Bohumín p. Stoszková totiž neponechala nic náhodě a v průběhu roku 2000 pro Tříkrálovou sbírku hodně lobovala. Kontaktovala nejen duchovního správce p. Cincialu a vedení obce v čele se starostkou p. Mrákavovou, ale taky členy KDU-ČSL a zřejmě i řadu spolků, protože se obrátila i na náš skautský oddíl Střelku.

Lobování bylo úspěšné, myšlenka Tříkrálové sbírky měla velký ohlas a první koledování by právem sneslo označení VIP. Koledníci se sešli na faře, v čele stolu jako koordinátor páter Cinciala. Koledovali ministranti i další farníci, paní starostka, paní ředitelka bohumínské Charity se svými kolegy-němi, řadu skupinek vytvořili i skauti.

Občany Dolní Lutyně byli koledníci vřele vítáni – úsměvem, pěkným slovem, cukrovím, teplým čajem pro děti nebo skleničkou něčeho ostřejšího pro dospělé. Všichni jsme pozitivně hodnotili, že koledníci přinášejí nejen požehnání a dary, ale také možnost si na chvíli popovídat, setkat se s lidmi, se kterými se třeba celý rok míváme nebo se naopak ještě neznáme. Malé děti okukovaly koruny koledníků a plánovaly, že příští rok jdou koledovat také. Starší lidé vzpomínali, jak se koledovalo před válkou...

Prvotní entuziasmus samozřejmě časem pominul, ale přátelský pohled na Tříkrálovou sbírku zůstal mezi občany Dolní Lutyně i v dalších letech a desetiletích. Do pokladniček přispíváme opravdu hodně, a to i v dobách, kdy máme všichni hlouběji do kapsy. Věříme, že to má smysl, že vybrané peníze budou maximálně efektivně využity.

U příležitosti 25. výročí Tříkrálové sbírky bych chtěla znovu a znovu poděkovat všem, kteří se na jejím průběhu jakkoli podíleli a stále podílejí. Dárčům, koledníkům, rodičům koledníků, učitelům ve školách, koordinátorům, lidem z Charity, řidičům, fotografům. Těm, kteří pro koledníky pekli a vařili, i těm, kteří třeba nabídli místo pro statické pokladničky. A dalším a dalším...Prostě celému společenství Tříkrálové sbírky v Dolní Lutyni.

Věřím, že Tříkrálová sbírka bude v naší obci žít i v dalších letech a zůstane pro nás jednou z cest, jak pomáhat těm spoluobčanům, kteří mají v životě zrovna méně štěstí než my ostatní.

*Anna Bukovská
vedoucí skautského oddílu Štřelka a
koordinátorka Tříkrálové sbírky v Dolní Lutyni*

“POMOC CHARITĚ BERU JAKO SVOU KŘESŤANSKOU ZODPOVĚDNOST”

Milí čtenáři Roušky, pro řadu obyvatel městské části Šunychl je v období Tří králů tradicí setkání s kolednickou skupinkou pod vedením moje maminky, Bohuslavy Ligocké. O její dlouholeté zkušenosti a zážitky z koledování se nyní s Vámi podělí v krátkém rozhovoru.

Jak dlouho koleduješ?

Chodím prakticky od začátku, ale nepamatuji si, zda jsem byla na první sbírce. Je to ale už dávno, kdy jsem šla poprvé. Většinou se účastnila sbírky téměř celá rodina. Dnes už se mnou chodí také vnoučata.

Co bylo motivací se do sbírky zapojit?

Pomoc Charitě беру jako svou křesťanskou zodpovědnost. Když jsem začínala koledovat, pomáhala jsem v Charitním šatníku a měla jsem tak blízko k informacím o tom, kde budou peníze pomáhat. Z první ruky jsem viděla, co Charita pro lidi dělá.

Pamatuješ si na první koledování? Změnilo se to nějak v čase?

V prvních letech bylo potřeba lidem hodně vysvětlovat, na co a kam peníze půjdou. Mnoho lidí tehdy mělo obavu, že když přispějí, půjdou peníze někam do Prahy, kde se utratí, a ani se nebude vědět za co. Snažila jsem se mít vždy zjištěno, jaký je konkrétní účel sbírky a tyto obavy rozptýlovat. Také jsem sou sedům vysvětlovala, že nápis K+M+B na dveře znamená Christus mansionem benedicat, tedy Kristus ať žehná tomuto domu, a ne jen Kašpar, Melichar a Baltazar.

Změna v přístupu lidí přicházela postupně. Hodně pomohlo, že začali mít díky Domovu pokojného stáří sv. Františka a Občanské poradně více zkušeností s činností naší Charity. Sousedé si na sbírku zvykli a u mnohých se rozvinula ochota pomoci. Další změnou, kterou za poslední roky sleduji je, že panuje větší informovanost o tom, na co se vybírá. Mnozí už mají informace zjištěné dopředu. Každý rok samozřejmě potkáváme lidi, kteří buď neotevrou, nebo se ke sbírce staví negativně, je jich ale méně. Dokonce i v letošním roce, kdy mnoho lidí bylo postižených povodní, jsme byli vlídně přijímáni.

Je výhoda chodit v místě, kde člověk bydlí?

Vnímám to jako výhodu. Poslední roky už na mě sousedé čekají a navzájem si volají, aby naši skupinku nepropásli. Někdy nás volají zpět, když nestihnou otevřít. Na vzájemné setkání se mnozí z nich těší a v období před sbírkou zjišťují, zda přijdeme a kdy bude koledovací den. Za ty roky už také vím, že někde si naši návštěvu nepřejí a snažím se to respektovat.

Letos mě potkala sousedka, která mi dávala peníze na sbírku dodatečně, a prosila o jejich doručení, protože nás při koledování nezastihla. Peníze mi odevzdala se slovy: „Já ti věřím, že to dáš, kam to má přijít“. To je myslím hezkým důkazem, že v sousedské komunitě panuje důvěra i ochota pomáhat.

Máš stálou skupinku, nebo se koledníci střídají?

Začala jsem se svými syny a postupně je vystřídal další děti ochotné koledovat. Poslední tři roky chodím se svými vnuky – Davidem, Dominikem a Matějem. Shodou okolností mám většinou klučičí koledníky, takže je nálada někdy divočejší a o legraci ani poštuchování není nouze. Pamatuji si, že jeden rok bylo potřeba mírnit dětský zápal a vysvětlovat dětem, že je v pořádku, když někdo nechce otevřít, nebo nechce přispět do kasičky a že není potřeba zvonit tak dlouho, až někdo otevře ☺.

Jindy jsem zase s dojetím sledovala malého Matěje, který hodil do kasičky peníze, které dostal od jedné paní za odměnu, protože tím pomůže mamince v práci (pozn. můj syn dobře ví, že maminka pracuje v Charitě Bohumín). Ať už je skupinka v jakémkoli složení, vždy se vyplatí mít s sebou teplý čaj, svačinku a většinou i něco sladkého jako lék na bolavé nožky. Cestou také máme vždy u mé švagrové, Marcely Šaňkové, zajištěn teplý oběd, který je vždy velkým povzbuzením a dobije nám baterky.

Vzpomínáš na nějakou sbírku, kdy bylo koledování obzvlášť náročné?

Jedna z nejhorších sbírek pro mě byla tuším v roce 2006. Tehdy hustě sněžilo a zároveň sníh brzy tál, takže se brzy proměnil ve vodnaté bláto. Všichni jsme byli mokří od hlavy až k patě. V průběhu koledování jsme museli změnit promočené boty, a i přes podporu lidí, kteří nám nalávali teplé čaje a snažili se povzbuzovat, se tehdy naše trasa zdála nekonečná. Jsem ráda, že v posledních letech máme spíše stabilní počasí a s teplým oblečením lze vše zvládnout.

Co bys vzkázala lidem, kteří se rozhodují, zda příští rok vyrazí jako koledníci?

Chtěla bych je povzbudit a ujistit, že se zapojí do smysluplné činnosti, kde určitě můžou zažít spoustu krásných setkání. Pokud mi bude sloužit zdraví, vyrazím příští rok s koledníky znovu.

Děkuji za rozhovor.

Monika Adámková

DĚKUJEME ZA NOVÝ REKORD TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY
700.705 Kč
KASIČKY 666.265 Kč + ONLINE KOLEDA 34.440 Kč

AKTIVITY V CHARITNÍM DOMĚ POKOJNÉHO STÁŘÍ SV. FRANTIŠKA

Když bych se vás zeptala, jak si představujete, že klienti domova pro seniory tráví svůj čas? Co by vás napadlo? Někteří z vás by si možná řekli, že si naši klienti zaslouží klid, odpočinek a důstojně vykonávanou potřebnou podporu a péči. Ale člověk je ze své podstaty tvor společenský a potřebuje spoustu podnětů k tomu, aby byly uspokojovány úplně všechny jeho potřeby.

A na to myslí i zákon o sociálních službách, který v základních činnostech domova pro seniory nezapomíná na aktivizační a sociálně terapeutické činnosti, jež jsou nezbytnou součástí kvalitně poskytované sociální služby. Aktivizace v domově probíhají individuálně na pokojích klientů či skupinově, a to s respektem k přání klienta.

A my jsme rok 2025 v této oblasti začali pěkně zobra 😊

Vše odstartovala Tříkrálová sbírka (TKS), v rámci které naše klienty s přáním všeho dobrého do nového roku navštívili koledníci z řad studentů. V tuto chvíli mi dovoluje malou vsuvku, a to mé poděkování. Ráda bych na tomto místě poděkovala všem mým kolegům, kteří se s ochotou a nadšením vydali do ulic a věřte mi, že první zazvonění na domovní zvoněk není vůbec jednoduché. Ale přesto koledovali a mají spoustu krásných zážitků, které koledování sebou nese. Mé poděkování si také zaslouží ty kolegyně, které za koledníky přebrali povinnosti práce v Domově.

A teď zpátky k tématu tohoto příspěvku. TKS byla teprve začátek. Pokračovali jsme turna-

jem v kuželkách, oslavou narozenin, výrobou svíček, návštěvou zvířátek a společným pečením. My se rozhodně nenudíme a nudit se nechceme! ☺
Moc děkuji všem svým kolegyním, které přicházejí se svými nápady a díky tomu dělají naše klienty veselejší.

*Michaela Mičová,
vedoucí Domova*

SNÍMKY PLNÉ EMOCÍ: NAŠE ZAMĚSTNANKYNĚ USPĚLY V SOUTĚŽI

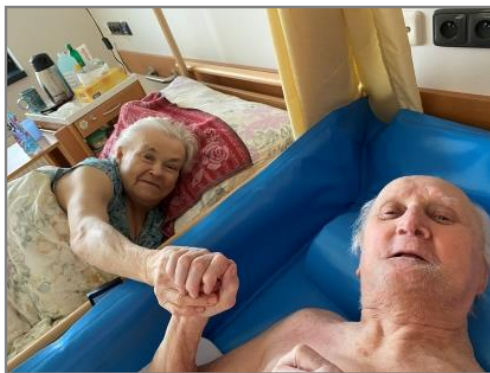
Informace o letošním ročníku prestižní fotosoutěže MŮJ SVĚT, do které se každoročně zapojují zaměstnanci, dobrovolníci, spolupracovníci i klienti Charit z celé České republiky, přišla od kolegyně Martiny Horváthové v polovině ledna. Uzávěrka přihlášek byla stanovena na 31. ledna 2025, času nebylo nazbyt, přesto se naše tři zaměstnankyně rozhodly zapojit a každá zaslala tři fotografie do dvou soutěžních kategorií.

Soutěž, která každoročně zachycuje jedinečné momenty ze života v sociálních službách, byla letos vyhlášena již posedmnácté. Od prvního ročníku je jejím patronem světoznámý dokumentární fotograf Jindřich Štreit, který společně s ředitelem Charity Opava Janem Hanušem a pedagogem Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě Jiřím Siostrzonkem tvořil porotu vybírající nejlepší fotografie. Soutěžní snímky byly zasílány do tří kategorií – Portrét, Můj charitní svět a Jak to vidí klienti.

S velkým potěšením jsme přijali zprávu od organizátorů, že dvě naše zaměstnankyně zaznamenaly úspěch. Jejich fotografie zaujaly odbornou porotu natolik, že jedna získala ocenění a dvě byly zařazeny mezi 30 vybraných snímků, které budou součástí putovní výstavy po dalších městech České republiky.

Úspěch ve fotosoutěži přinesl do našeho domova velkou radost. Oceněná autorka Ivana Sedláčková neskrývala své nadšení a v reakci na výsledky soutěže sdílela své pocity:

„Mám obrovskou radost z úspěchu v soutěži – tři ocenění pro náš domov, to je nádhera! Osobně si velmi cením druhého místa v kategorii Portrét. Níže příkládám popis k oceněným fotografiím a těším se na osobní setkání při slavnostním vyhlášení v Opavě.“

2. místo v kategorii Portrét – Manželé Sikorovi

"Díky našemu Domovu mohli manželé zůstat spolu i na sklonku života. Když si podali ruce, mohli se dotknout a pohlédnout si do očí – v ten okamžik jsem viděla jejich celoživotní lásku."

Manželé Nogovi (fotografie zařazená do putovní výstavy MŮJ SVĚT 2025)

"Po půlročním pobytu v nemocnici si manželé konečně užili společnou chvíli na zahradě našeho domova s výhledem na jejich rodnou obec Dětmarovice. V jejich očích byla vidět radost i smutek, slzy dojetí, vzpomínky, a především hluboká láska."

Ačkoli fotografie Kateřiny Oršulíkové nezískala přímé ocenění, zaujala porotu natolik, že byla

zařazena do putovní výstavy MŮJ SVĚT 2025.

Autorka ke své fotografii uvedla:
„Fotografie vznikla v adventním čase před

Vánoce. Zachycuje emoce – dojetí, které u klientky vyvolal předaný dárek z projektu Ježíškova vnoučata. Byla dojatá z představy, že i v této době existují lidé, kteří nezištně myslí na druhé.“

Organizátoři uvedli, že letošní **17. ročník fotosoutěže MŮJ SVĚT** přinesl nejen **větší počet soutěžních snímků**, ale také **výrazně vyšší kvalitu fotografií**.

Porota v čele s **Jindřichem Štreitem** vybírala z **232 přihlášených fotografií**. Oceněné snímky byly hodnoceny **anonymně**, pouze na základě jejich čísel, bez znalosti jmen autorů nebo místa vzniku.

Slavnostní vernisáž oceněných i vybraných fotografií se uskuteční 4. března 2025 v Historické výstavní budově Slezského zemského muzea v Opavě, kde se oceněné snímky představí veřejnosti.

Úspěch v soutěži nás velmi potěšil a byl velkým oceněním práce našich zaměstnankyň. Gratulujeme jim k tomuto krásnému výsledku a děkujeme za skvělou reprezentaci naší organizace!

*Tamara Mecová,
vedoucí, sociální pracovník Domova U Kaple*

DALŠÍ ROK ZA NÁMI

Konec roku si klienti zpřijemnilí všemi tradicemi, které patří k adventnímu času. S pomocí personálu si vyrobili adventní věnec, nazdobili vánoční stromky, upekli cukroví a dokonce si připravili i svůj bramborový salát. Celý prosinec se nesl ve znamení zpívání vánočních koledí a nechybělo ani tradiční setkání s rodinami.

Někteří klienti strávili vánoční svátky u svých rodin. Přestože mají tuto možnost, jsou i tací, kteří dávají přednost rodinné atmosféře v domově a prožijí Vánoce se svými spolubydlícími a personálem. Ten se i letos postaral o to, aby měli klienti krásný Štědrý den, který zahrnoval společnou štedrovečerní večeři a dárky pod vánočním stromkem.

Rok se s rokem sešel a společně s klienty jsme oslavili 3. výročí od otevření domova. Příjemné odpoledne s dobrým zákuskem a slavnostním přípitkem si klienti velmi pochvalovali. Během odpoledne si mohli prohlédnout kroniku domova, která zachycuje život v domově od jeho založení. Díky ní mohou klienti vzpomínat na vše, co již prožili, a také na své spolubydlící, kteří už nejsou mezi námi.

Společně jsme si prohlédli také pamětní kamínky, které vytváříme jako vzpomínku na každého zesnulého klienta.

Zima je dlouhá, a tak se s klienty snažíme volný čas zpříjemnit nejen různými aktivitami, ale také sledováním seriálů a filmů, které si sami vybírají. Pravidelné filmové pátky probíhají odpoledne ve společenské místnosti domova.

Klienti zhlédli film *Babička* z roku 1940 i jeho novější dvoudílnou verzi z roku 1971. Před samotným promítáním měli možnost seznámit se s knižní předlohou, a to formou předčítání z knihy.

V současnosti sledují retro seriál *Taková normální rodinka* z roku 1971. Tyto staré filmy a seriály podněcují klienty ke vzpomínkám na dobu, ve které sami žili, i na oblíbené herce své generace. Vzpomínková odpoledne spojená s diskuzemi o minulosti patří mezi jejich nejoblíbenější aktivity.

Blížící se svátek zamilovaných – sv. Valentýna, biskupa a světce, který žil ve třetím století, jsme si s našimi klienty připomněli společnou tvorbou srdcí, nejčastějšího symbolu lásky.

Valentýnská výzdoba nahradila tu vánoční a prostor domova se zaplnil papírovými srdíčky – drobnou radostí, která nejen procvičila jemnou motoriku, ale také poskytla příležitost ke společnému setkání. To vše jsme si užili u dobré kávy, v příjemné atmosféře a s úsměvem.

*Kateřina Oršulíková, aktivizační pracovnice
Domov pro seniory U Kaple*